

בש"פ 6671/21 - אלעזר אביחציארא נגד מדינת ישראל

בית המשפט העליון

בש"פ 6671/21

לפני:

כבוד השופט ע' פוגלמן

המבקש:

אלעזר אביחציארא

נגד

המשיבה:

מדינת ישראל

בקשת רשות לערור על החלטת בית המשפט המחוזי
בירושלים (כב' השופט א' רומנוב) בעמ"י
17029-10-21 מיום 7.10.2021

בשם המבקש:

עו"ד ארז בר-צבי

החלטה

1. המבקש נעצר ביום 6.10.2021 בחשד לפריצה לדירת מגורים וגניבת תכשיטים. ביום 7.10.2021 בית משפט השלום (כב' השופט א' לנג) הורה על הארכת מעצרו של המשיב עד ליום 10.10.2021, שעה 10:00. בית המשפט הדגיש שמלבד עבירת פריצה לבית מגורים במטרה לבצע עבירה שיוחסה למשיב, האחרון חשוד בהתפרצות לשתי דירות נוספות במהלך סוף חודש ספטמבר 2021. בית המשפט עיין בתיק החקירה וקבע כי הראיות מניחות חשד סביר לביצוע העבירות שמיוחסות למבקש. עוד צוין כי המשיבה עותרת לביצוע 8 פעולות חקירה, שמתוכן 4 ניתנות לשיבוש. נקבע כי הגם שהמבקש נעדר עבר פלילי, מתקיימת בעניינו עילת מעצר של מסוכנות נוכח העבירות שמיוחסות לו.

2. המשיב ערר על החלטה זו וביום 7.10.2021 דחה בית המשפט המחוזי בירושלים (כב' השופט א' רומנוב) את הערר. בית המשפט עמד על השתלשלות האירועים ועל כך שבמהלך הדיון הסתבר כי בשלב זה מתמקדת החקירה בעבירת הפריצה שתוארה לעיל, ולא בעבירות הנוספות. עוד הודגש כי במהלך הדיון הסתבר כי התכשיטים שהמבקש חשוד בגניבתם נמצאו בדירת המתלוננת זמן קצר לאחר מועד הפריצה במיקום שונה מהמיקום שבו הם מאוחסנים בדרך כלל. הגם שכך, ציין בית המשפט כי קיימת תשתית ראייתית של ממש למעורבות המבקש במעשה הפריצה. משאלה הם פני הדברים, ונוכח העובדה שהחקירה בעניינו של המבקש נמצאת בעיצומה, דחה בית המשפט את ערר

המבקש.

3. מכאן הבקשה שלפניי. לטענת המבקש, מאחר שבמסגרת הדיון בבית המשפט המחוזי התברר כי מיוחסת למבקש עבירה אחת בלבד (לעומת שלוש עבירות שיוחסו לו בדיון בבית משפט השלום), וכן בשל הודעת המתלוננת שלפיה נמצאו התכשיטים שנטען שגנב, לא מתקיים חשד סביר שביצע את העבירה. כמו כן, נטען כי בעקבות צמצום העבירות המיוחסות למבקש וודאי שגם צומצמו פעולות החקירה הנדרשות. עוד הודגש כי המבקש ללא עבר פלילי וכי עבירת הרכוש שמיוחסת לו אינה מקימה עילת מסוכנות. זאת ועוד, טוען המבקש כי החלטת בית המשפט המחוזי אינה מנומקת דיה, משאינה מתייחסת לשאלת קיומה של מסוכנות מצד המבקש וכן לשאלת קיומה של עילת שיבוש פעולות חקירה.

4. דין הבקשה להידחות. כידוע, על החלטת בית המשפט המחוזי בערר הנוגע למעצר לא מוקנה ערר בזכות. סעיף 53(א1)(1) לחוקסדרהדיןפלילי (סמכויותאכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 מורה כי על המבקש לערור על החלטה כאמור לפנות בבקשת רשות לבית משפט זה. בבקשות מעין אלו חלה אמת מידה מצמצמת שלפיה רשות לערור תינתן רק במקרים בהם מתעוררת שאלה עקרונית החורגת מעניינם של הצדדים, או בקיומן של נסיבות מיוחדות המצדיקות זאת (בש"פ 7273/18 ברונסקי נ' מדינת ישראל, פסקה 3 (15.10.2018); בש"פ 3110/13 אבו עסא נ' מדינת ישראל, פסקה 3 (29.4.2013); בש"פ 2786/11 ג'ריס נ' מדינת ישראל, פסקה 6 (17.4.2011)). הבקשה דן אינה עומדת באמת המידה האמורה. בית המשפט המחוזי מצא כי יש לדחות את ערר המבקש על הארכת מעצרו, נוכח קיומן של ראיות לכך שהמבקש פרץ לדירת המתלוננת ובשל הצורך בביצוע השלמות חקירה. החלטה זו היא החלטה יישומית שניתנה לאחר שעמד בית המשפט המחוזי גם על כך שהמעשים המיוחסים לעורר מצומצמים מאלה שנטענו בבית משפט השלום. משכך, לא מצאתי כי יש מקום להתערב בעת הזו באיזון שערך בית המשפט המחוזי בהחלטתו להאריך את מעצר המבקש במספר ימים נוספים. דיון בעניינו של המבקש עתיד להתקיים ביום 10.10.2021, שעה 10:00 - ובגדרו יידרש בית המשפט לשאלה אם יש עילה להמשך מעצרו של המבקש, גם בשים לב להודעת המתלוננת שהתכשיטים נמצאו בדירתה.

בקשת הרשות לערור נדחת אפוא.

ניתנה היום, ב' בחשון התשפ"ב (8.10.2021).

ש ו פ ט